

שער היחוד והאמונה

ע"ה

מ"מ הגהות
והערות קצרות

שנה

(ענין פ' זה להעיר מד"ה
ת"ר נ"ח מג' התמים ג').
אחרי הד' והאמת האלה
(ע"ד דה"ב לב' א').
משכיל על דבר ().
מחמת (תענית כג:
ועוד). **אילו ניתנה רשות**
לעין לראות (ברכות ו'
אלמלי ניתנה – לראות).
ממוצא כו' (ע"ד דב' ח'
ג').

פרק ג' והנה אחרי הדברי' והאמת האלה כל משכיל
על דבר יבין לאשורו איך שכל נברא
ויש הוא באמת נחשב לאין ואפס ממש לגבי כח הפועל
ורוח פיו שבנפעל המהוה אותן תמיד ומוציאו מאין ממש
ליש ומה שכל נברא ונפעל נראה לנו ליש וממשו' זהו
מחמת שאין אנו משיגים ורואים בעיני בשר את כח ה'
ורוח פיו שבנברא אבל אילו ניתנה רשות לעין לראות
ולהשיג את החיות ורוחניות שבכל נברא השופע בו
ממוציא פי ה' ורוח פיו לא היה גשמות הנברא וחומר
וממשו נראה כלל לעינינו כי הוא בטל במציאות ממש
לגבי החיות והרוחניות שבו מאחר שמבלעדי הרוחניו'
היה אין ואפס ממש כמו קודם שישת ימי בראשי' ממש
והרוחניות השופע עליו ממוציא פי ה' ורוח פיו הוא לברו
המוציאו תמיד מאפס ואין ליש ומהוה אותו א"כ אפס
בלעדי באמת והמשל לזה הוא אור השמש המאיר
לארץ ולדריים שהוא זיו ואור המתפשט מגוף השמש
ונראה לעין כל מאיר על הארץ ובחלל העולם והנה זה
פשוט שאור וזיו הזה ישנו ג"כ בגוף וחומר כדור השמש
עצמו שבשמים שאם מתפשט ומאיר למרחוק כ"כ
כ"ש שיוכל להאיר במקומו ממש רק ששם במקומו
ממש נחשב הזיו הזה לאין ואפס ממש כי בטל
ממש במציאות לגבי גוף כדור השמש שהוא
מקור האור והזיו הזה שהזיו והאור הזה אינו רק

לקוטי פירושים

הדברים והאמת האלה: ראה לקוטי לוי יצחק
לתניא, שה"דברים" הם העשרה מאמות, וה"אמת"
הוא "ת"ת דז"א הנק' אמת. . מה שדבר ה' מלובש
תמיד בתוך כל הנבראים ויכולה להוותם כו' מאין
ליש כפי' הבעש"ט ז"ל הוא ע"י שהיא נצבת ודבוקה
במקורה בת"ת דז"א הנק' אמת וכפירוש האריז"ל,
עיי"ש בארוכה.

(לקו"ש זל"ה ע' 13 הערה 84)

אילו ניתנה רשות לעין לראות כו': אדמו"ר
מהר"ש מפרש שהכוונה בזה – "ראיית העין" בלי
עבודה, אבל ע"י עבודה ביכולת כל אחד לראות כו',
ע"ש.

(לקו"ש זל"ה ע' 22 הערה 56)

אור השמש . . שהוא זיו ואור . . אור וזיו
הזה . . הזיו הזה כו': דבר גדול הוא לתרץ כפילת
לשונות כמו אלו. ועיין בהדיוקים שהוזכרו אור לבד וזיו לבד ושניהם יחד, ולפעמים קדם אור לזיו ולפעמים זיו
לאור.

(1 ע' כד. 2) ראה "התמים" חוברת ג' ע' כז (קל, א).

מ"מ, הגהות והערות קצרות – עם פענוחים
ענין פרק זה – להעיר מד"ה ת"ר נר חנוכה
תרמ"ג. נדפס ב"התמים" חוברת ג'.
אחרי הדברי' והאמת האלה: ע"ד דברי
הימים-ב לב' א'.
משכיל על דבר: .
מחמת: תענית כג, ב ועוד.
אילו ניתנה רשות לעין לראות: בברכות ו, א:
"אלמלי ניתנה – לראות".
ממוצא כו': ע"ד דברים ח' ג' ("על כל מוצא פי
ה' יחי' גו").

(1) ע' מו ואילך (ולאח"ז בסה"מ תרמ"ג ע' לה
ואילך). (2) אולי כותב רבינו "ע"ד" – כי הפירוש
בפסוק הוא "אחר הדברים הטובים האלה שעשה יחזקי'
באמת לשם ה' – מ"מ בא עליו סנחריב כו'" (מצו"ד),
משא"כ בנדו"ד, ש"הדברים והאמת האלה" הם הסיבה
ש"כל משכיל . . יבין לאשורו כו'".

לשונות כמו אלו. ועיין בהדיוקים שהוזכרו אור לבד וזיו לבד ושניהם יחד, ולפעמים קדם אור לזיו ולפעמים זיו
לאור.

שער היחוד והאמונה עה

הארה מאירה מנוף ועצם כדור השמש רק בחלל העולם תחת כל השמים ועל הארץ שאין כאן גוף כדור השמש במציאות נראה כאן האור והזיו הזה ליש ממש לעין כל ונופל עליו כאן שם יש באמת משא"כ כשהוא במקורו בגוף השמש אין נופל עליו שם יש כלל רק שם אין ואפס כי באמת הוא שם לאין ואפס ממש שאין מאיר שם רק מקורו לבדו שהוא גוף השמש המאיר ואפס בלעדו וכדברים האלה ממש בדמותם כצלמם הם כל הברואים לגבי שפע האלהי מרוח פיו השופע עליהם ומהוה אותם והוא מקורם והם עצמם אינם רק כמו אור וזיו מתפשט מן השפע ורוח ה' השופע ומתלבש בתוכם ומוציאם מאין ליש ולכן הם בטלים במציאות לגבי מקורם כמו אור השמש שבטל במציאות ונחשב לאין ואפס ממש ואינו נקרא בשם יש כלל כשהוא במקורו רק תחת השמים שאין שם מקורו כך כל הברואי' אין נופל עליהם שם יש כלל אלא לעיני בשר שלנו שאין אנו רואים ומשגיגים כלל את המקור שהוא רוח ה' המהוה אותם. ולכן נראה לעינינו גשמיית הנבראים וחומרם וממשם שהם יש גמור כמו שנרא' אור השמש יש גמור כשאינו במקורו רק שבזה אין המשל חומה לנמשל לגמרי לכאורה שבמשל אין המקור במציאות כלל בחלל העולם ועל הארץ שנראה שם אורו ליש גמור משא"כ כל הברואי' הם במקורם תמיד רק שאין המקור נראה לעיני בשר ולמה אינם בטלים במציאות למקורם אך להבין זה צריך להקדים:

מ"מ, הגהות והערות קצרות - עם פענוחים ולמה אינן: אולי צ"ל אינם .?	לקוטי פירושים
ובכלל - ע"פ שמוש בלשונות אלו בכמה ענינים מובן החילוק שבין אור וזיו, הן בהמשפיע והן בהמקבל, ובנוגע להמשפיע האור הוא יותר עיקרי מאשר הזיו - שהוא ענין חיצוני וטפל ביחס לאור, ולכן הל' בכ"מ: אור מעין המאור, האור דבוק בהמאור וכו' וכו' - ולא זיו. ובנוגע להמקבל, הנה האור, מצד היותו ענין נעלה מעין המאור - כללות קבלתו הוא באופן מקיף, משא"כ זיו, שמצד זה שהוא טפל וחיצוני יש באפשריות המקבל לקבלו ג"כ בפנימיות, ולכן דיוק ל' רו"ל ³ : עטרותיהם בראשיהם (עטרה - מקיף) ונהנין מזיו השכינה כו' ויאכלו - הנאה - בפנימיות.	

(אגרות קודש ח"י ע' מ)